

ת"ד (חיפה) 5549-03-24 - מדינת ישראל נ' ולדימיר זקס

ת"ד (חיפה) 5549-03-24 - מדינת ישראל נ' ולדימיר זקס/שלום חיפה

ת"ד (חיפה) 5549-03-24

מדינת ישראל

נגד

ולדימיר זקס

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[10.05.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי לא קיבל מעולם הזמנה לדיון, ועל כן לא התייצב. עוד טוען כי גילה אודות התקיימות הדיון וגזר הדין

רק עת קיבל הודעה על פסילת הרישיון. בנוסף טוען כי אי קבלת הבקשה תגרום לעיוות דין בעניינו מאחר שבעת

ביצוע העבירה שימש כנהג אמבולנס שהיה בנסיעה דחופה להצלת חיים.

המאשימה טוענת כי הזמנה לדיון נמסרה לידי הנמען הרשום ונחתמה על ידי הנאשם ביום 10.10.24 בביתו, ומשכך אין

טעם של ממש המצדיק אי התייצבותו לדיון. עוד טענה כי הנאשם לא העלה כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של

כתב האישום שיש בה כדי לשנות תוצאת המשפט.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

עיון בתיק בית המשפט מלמד כי אכן ההזמנה לדיון נמסרה לנאשם בביתו ביום 10.10.24 בשעה 09:26. בתצהירו

המצורף לבקשה מציין הנאשם בסעיף 3 כי איננו גר בכתובת המופיעה בכתב האישום, וכי מדובר בכתובתה של אימו.

טענה זו הועלתה בעלמא, ללא תימוכין ואסמכתאות מתאימות, וממילא אין לה משקל; ויפים לעניין בשינויים

המחויבים, הדברים שהוזכרו ברע"פ 8427/17 מ"י נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו):

"טענה כי הזמנה לדיון לא התקבלה, מאחר שהמבקש שינה את כתובת מגוריו, בה התגורר ביחד עם הוריו המבוגרים,

נדחתה תוך קביעה, כי

"המבקש במודע לא שינה את כתובתו במשרד הפנים, על כן מוטלת עליו חובה כפולה ומכופלת לבדוק את הדואר

אשר מגיע לכתובתו הרשומה במשרד הפנים, מי שלא עשה כן אין הוא יכול להלין על הוריו המבוגרים, והוא יכול להלין

רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר" (רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל

(29.12.2009), וראו גם, עניין פדידה)".

לא זו בלבד, הרי שאף גזר הדין והודעת הפסילה נמסרו לנאשם באותה כתובת בדיוק ביום 20.03.25 בשעה 11:14. ומכאן לא ברור כיצד קיבל הנאשם את הודעת הפסילה (כפי שעולה מבקשתו ומתצהירו המצורף לה) בכתובת הנ"ל, אולם את ההזמנה לדין לא קיבל?

לפיכך, הנאשם זומן לדין לדיון ולא התייצב אליו, וזאת מבלי שהציג כל סיבה מוצדקת לכך.

באשר לטענתו של הנאשם לפיה היה בדרכו לאירוע חירום במסגרת תפקידו כנהג אמבולנס, הרי שמדובר בטענה שנטענה בעלמא ללא ביסוס ראייתי. ממילא, גם אם הייתי מקבל טענה זו לא היה בה כדי להשפיע על אחריותו של הנאשם לתאונה, שעה שהנאשם כלל לא נימק טענה זו. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת (נצרת) 7150-10-15 עבד אל חלים נ' מ"י (פורסם בנבו), שם טען המערער כי שסיכויי הגנתו גבוהים מבלי לפרטם:

"אמנם, בבוא בית-משפט קמא לבדוק בקשה להארכת מועד להישפט, עליו לתור אחר קיומה של טענת הגנה מהותית וכן אחר הסיבה שעמדה בבסיס האיחור בהגשת הבקשה להישפט. יחד עם זאת, אין די בהעלאת טענת הגנה כאשר סיכויי הוכחתה ו/או אישושה הינם קלושים ונמוכים. הטענה, כי סיכויי ההגנה הינם גבוהים, אין בה לבדה, כאשר היא נעדרת כל משענת ו/או תמיכה ראייתית, ולו לכאורית או ראשונית, כדי להצדיק מתן ארכה, כמבוקש".

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה באשר לביטול הכרעת הדין.

יחד עם זאת, לפני משורת הדין, מאחר וכתב האישום כן מציין כי הנאשם נהג באמבולנס; אאפשר לנאשם ארכה להגיש מסמכים וראיות התומכים בטענתו כי היה בנסיעת חירום.

הנאשם יגיש הנדרש עד ליום 24.5.25, אחרת הבקשה תידחה סופית.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אייר תשפ"ה, 10 מאי 2025, בהעדר הצדדים.